

законопроекту не повинні відображатися на платоспроможності громадян та порушувати фундаментальні принципи інституту представництва.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№ 40 – 44. – Ст. 356.
2. Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», від 05.07.2012 р., станом на 01.01.2016 року // Відомості Верховної Ради України – 2012 – № 4 – Ст.19
3. Цивільний процесуальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 40 – 41, 42. – Ст. 492.
4. Офіційний веб-портал Верховної Ради України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53817
5. Родюк А. Реформатори адвокатури // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://yur-gazeta.com/publications/actual/reformatori-advokaturi.html>
6. Узагальнені пропозиції адвокатів та представників громадських організацій адвокатів до проекту Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://legalaid.gov.ua/images/Materials/Working_group_on_Bar

Главацький Антон Ігорович

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Карпенко Роман Валерійович

викладач кафедри цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ДОСВІД КООПЕРАЦІЇ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ВИРОБНИКІВ В КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Невід’ємною складовою економічних систем країн членів Європейського Союзу є кооперативні організації. Особливо помітною є їх роль в аграрному секторі цих держав. Діяльність кооперативів ЄС, заснована на принципах демократії, прозорості та солідарності, відкриває для сільськогосподарських виробників доступ до фінансових і матеріально-технічних ресурсів, внутрішніх та зовнішніх ринків збуту, сприяє соціальному й економічному розвитку сільських територій.

В контексті євроінтеграційних тенденцій, якими наразі пронизаний аграрний сектор економіки України, вивчення досвіду кооперативної співпраці фермерів європейських країн може бути корисним як з позиції його адаптації до вітчизняних реалій, так і з позиції врахування найістотніших помилок і прорахунків у розвитку кооперативного руху цих держав.

Ключовою проблемою повоєнної Європи був голод. Впродовж тривалого часу на її вирішення були спрямовані головні зусилля європейських держав. Аграрний сектор почав відігравати провідну роль в контексті продовольчої безпеки цих країн. Римський договір про заснування Європейської економічної спільноти, підписаний 25 березня 1957 р., містив найважливіші рамкові положення Спільної сільськогосподарської політики (САП), спрямованої на розв’язання проблем голоду на Європейському континенті.

Окрім того, спільна аграрна політика передбачала тісну співпрацю з аграріями і для її забезпечення 6 вересня 1958 р. була створена перша європейська представницька організація – Комітет професійних

сільськогосподарських організацій (СОРА), який і донині представляє як загальні, так і специфічні інтереси фермерів в Європейському Союзі. Через рік сільськогосподарські кооперативи Європейської Спільноти створили свою організацію – Генеральну конфедерацію сільськогосподарських кооперативів (COGECA) [5]. COGECA тепер називається "Генеральна конфедерація сільськогосподарських кооперативів у Європейському Союзі". Наразі дана організація представляє інтереси близько 40 тис фермерських кооперативів, в яких працює близько 660 тис чоловік і щорічний загальний товарообіг яких сягає понад 300 млрд євро. З моменту свого створення Генеральна конфедерація сільськогосподарських кооперативів у ЄС була визнана європейськими інституціями як головний представницький орган всього сільськогосподарського кооперативного сектора.

Діяльність кооперативів в країнах ЄС заснована на принципах економічної демократії, прозорості й солідарності як один з одним, так і з місцевими сільськими громадами. Вони відіграють життєво важливу роль у просуванні продукції своїх членів безпосередньо до споживачів та покращенні їх позицій на ринках збуту, сприяють виробництву екологічно чистої продукції, активно долучаються до економічного та соціального розвитку сільських територій.

Сьогодні в ЄС нараховується близько 14 млн. фермерських господарств та інших виробничих формувань, що безпосередньо здійснюють сільськогосподарську діяльність. Середній розмір фермерського господарства в ЄС складає менш як 13 га. Найбільші розміри фермерських господарств в Данії (близько 59,7 га), Великій Британії (близько 53,8 га), Франції (понад 52,1 га). В середньому в країнах ЄС кооперацією охоплено понад 40 % фермерських господарств. Найбільша кількість сільськогосподарських кооперативних організацій функціонує в Італії (5 834 од), Іспанії (3 844 од), Франції та Німеччині (по 2 400 од). Водночас найбільшу кількість членів (1 440 600 осіб) вдалося залучити німецьким та (1 179 323 осіб) іспанським кооперативам. Найвищі річні обороти від реалізації продукції у 2017 р. одержали французькі (84 350 млн. євро) та німецькі (67 502 млн. євро) кооператори. Сільськогосподарські кооперативи майже всіх Європейських країн широко підтримуються державою. Більшість країн-членів ЄС створили для кооперативів специфічне «кооперативне законодавство», яке надає їм певну свободу. Зокрема, законодавством, як правило, не передбачено стандартної процедури управління кооперативом, хоча, в більшості випадків, кооператори дотримуються принципу «один член один голос». Низка Європейських країн не встановлює вимоги щодо мінімальної кількості членів у кооперативах (Данія, Литва, Хорватія, Нідерланди), проте, деякі країни такі обмеження регламентують (Бельгія, Італія, Франція).

У більшості країн ЄС кооперативи підпорядковуються загальній системі оподаткування без будь-яких виключень або спеціальних правил (Австрія, Бельгія, Хорватія, Чехія, Данія, Фінляндія, Франція, Німеччина, Латвія та Румунія). Проте у Франції до кооперативів застосовуються спеціальні податкові механізми, вони сплачують лише корпоративний податок, регіональні збори та податок на нерухомість. Грецькі кооперативи теж звільняються від сплати

кількох податків. У Нідерландах закон сприяє зменшенню оподаткованого прибутку, отриманого в результаті економічних операцій між членами кооперативу. В Португалії існують специфічні податкові пільги для кооперативів.

Сільськогосподарська кооперація Європейського Союзу – це економічно обумовлена ідеологія виживання сільськогосподарського виробника в жорстких економічних умовах, можливість забезпечення рівноправності у бізнесі для аграріїв не залежно від розмірів, форм, видів чи напрямів господарювання. Українському аграрному сектору, як і європейському, притаманна багатокладність та дрібнотоварне виробництво. Тому, поширення кооперації в аграрному секторі економіки України має базуватися на європейських принципах демократії, прозорості та солідарності спираючись на усебічну державну підтримку.

Бібліографічні посилання:

1. Зіновчук В. В. Чи підходить Україні європейська модель сільськогосподарської кооперації? URL: http://ir.znau.edu.ua/bitstream/123456789/706/1/Cooperative_2014_09-18.pdf.
2. Малік М.Й. Проблемні питання розвитку кооперації та інтеграційних відносин в АПК / Економіка АПК. 2010. №3. С.3-9.
3. Торосян Г.А. Досвід зарубіжних країн світу у питанні розвитку та державної підтримки сільськогосподарської обслуговуючої кооперації у контексті розвитку сільських територій. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2015. № 14/4. С. 55–58.
4. Чан-хі О.С. Європейська практика оподаткування сільськогосподарських кооперативів: досвід для України. Ефективна економіка. № 11. 2016.
5. COPA: European agricultural union. URL: <https://www.copa-cogeca.eu/CopaHistory.aspx> (дата звернення: 18.04.2019).
6. AgriReCAP 2017 - The yearly review of Copa-Cogeca Secretariat work. URL: www.copa-cogeca.eu/AgriReCAP (дата звернення: 18.05.2019).

Глушко Ольга Андріївна

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Іванова Марина Іллівна

д.е.н., доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

ВИДИ ІМУНІТЕТУ ДЕРЖАВ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Завдяки глобалізації та активізації зовнішньої діяльності держав здебільшого в міжнародному праві використовується принцип імунітету держави. В міжнародному приватному праві застосування терміна імунітет держави використовують в тому випадку коли є непідлеглість однієї держави законодавству та юрисдикції іншої. Імунітет (слово запозичене з латинської мови) розуміють його як звільнення від вчинення певної дії. Імунітет має іноземна держава, її органи та майно, що належить державі. Майно іноземної держави не може піддаватися заходам примусового характеру (приклад – накладенню арешту).

Імунітет держави – це звільнення від повинності, недоторканність) – принцип міжнародного права, який полягає у звільненні іноземної держави від юрисдикції іншої держави; впливає із засад державного суверенітету [1, с. 432].